

Det, der bliver.

Herrns Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

DERSOM — VI — SAA

Dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns. Blod renses os fra al Synd (1. Joh. 1, 7).

Apostelen Johannes har kort forud skrevet om Lys og Mørke og sagt, at Gud er Lys, og der er slet intet Mørke i ham, og saa har han videre formanet sine Læsere til at sky og fly Mørket, ikke vandre i det.

Saa er der noget, han vil lægge dem paa Sinde, to herlige Ting, og det indleder han med et „Dersom.”

Der møder os rigtig mange vigtige „Dersom”er i den hellige Skrift, og dersom vi springer over dem, saa har vi ingen Ret til at tilegne os eller gøre Brug af, hvad der følger efter.

Her siger den hellige Apostel: „Dersom vi vandre i Lyset, ligesom han (Gud) er i Lyset.” Det er vel vanskeligt for os at fatte eller sige, hvorledes Gud er i Lyset. Og dog — her skal sikkert ikke tænkes paa Gud, som han er i det skjulte, men paa ham, som han er aabenbåret i Verden, i sit Ord, i sin Søn og i sit Skaberværk.

Og da findes der intet, som ikke ligger i Lyset. Og vil du tænke paa Guds Verdensstyrelse, saa nøjes med at tænke paa, hvorledes han har styret med og for dig selv.

Naar du saa formanes til at vandre i Lyset, som Gud er i Lyset, saa er Meningens dermed ganske ligefrem den, at du skal vandre i Guds Ords Lys, i baade Lovens og Evangeliets Lys.

Og hvad saa? Jo, det første, Apostelen siger, er, at saa „har vi Samfund med hverandre.”

Og saa kommer vi til hans „vi.” Det er ikke den vide Verden eller den vantro Verden, han her har for Øje. Det er ham selv, hans Medapostle og andre „Guds Børn,” han tænker paa.

„Dersom vi vandre i Lyset” — men kan der da tvivles derom! Var der da Fare for, at Johannes og de andre Guds Børn skulde komme bort i Mørket? Aa ja. Og der er til alle Tider Fare for, at Guds Børn skal komme bort fra at vandre i Lyset.

„Saa” — det Ord staa der egentlig ikke, men det er underforstået som Iddledning til Følgesætningen — „saa have vi have Samfund med hverandre.”

Hvordan det? Jo, naar vi vandre i Lyset, saa faar vi os selv at se i Lyset, i Guds Ords Lys, og vi faar se vore Brødre og Søstre i samme Lys.

Kort sagt — i Guds Ords Lys faar vi se os selv og vore Søsken baade i Lovens og Evangeliets Lys. De andre er skabte i Guds Billede, som jeg er det. Jeg er falden i Synd, som de er. Men de er frelste af Naade, som jeg er det.

Vandring i Lyset hjælper underlig meget til at danne Broderskab, Samfund, Fælleskab.

I Mørket kan et Menneske bilde sig saa underlig meget ind om sig selv; der trives Hovmodet og Selviskheden, kan hælde ogsaa Forsagthed, og sligt forstyrrer Samfundslivet.

I Lyset derimod trives Ydmygheden, Agtelse for og Kærlighed til Søsken og mange andre Dyder, som fremmer Broderskab og Samfund.

(Sidste Del af Verset agter vi at standse ved næste Gang.)

Søndagsskoler, saa var det et meget vanskeligt Stykke Arbejde at tage op. Helt uden Held har vi ikke været, men endnu synes Vanskelighederne uoverstigelige. Til at begynde med gjordes der Krav paa at faa „Lesson leaves.” Jeg fik da „The Augsburg Uniform Sunday School Lessons,” og jeg finder, at de er gode — hvis vi bare havde Børn nok, saa vi kunde inddele dem i de dertil hørende Klasser. Men naar nu en Klasse repræsenteres 5—6—7 og 8 Aars Alderen, og der er kun 4 i Klassen, og en anden bestaar af 10 a 12 Børn, der er fra 9 til 11 Aar? Jeg kommer mere og mere til det Resultat, at med „The Uniform Lessons” naar vi næppe frem. Jeg synes, det er umuligt at faa det til at gaa, som det burde. Saa jeg har prøvet at sætte mig ind i Mrs. C. M. Christiansens „Bible Stories.” Efter at jeg har gjort dette, mener jeg, at disse vilde passe os bedre. Men saa bliver der de smaa.

Hvis der er nogen, der kan give mig Hjælp og Oplysning om, hvorledes andre har faaet deres Søndagsskole til at gaa, som har været stillet lignende som vi er, saa vilde det være mig en Glæde at faa saadan Oplysning. For en Tid siden havde jeg mange Planer. Nu er jeg næsten spillet Fallit med dem alle. Kun ved jeg, at der skal arbejdes, hvis det skal lykkes, og lykkes maa det, hvis vor Menighed skal bestaa, naar alle vore Børn forlader os.

N. N.

Ovenstaaende Skrivelse er tilsendt mig med Ønsket om, at jeg offentlig i Danskeren skulde vedføje et Svar. Det gør jeg med Glæde. En, der spørger som her er spurgt, fortjener et Svar. For ham er Søndagsskolen en Sag af Vigtighed, en Sag, der ligger ham paa Hjerte, en Sag, der maa arbejdes for og ofres for.

Mærk Slutningen af Brevet, der lyder saadan: „For en Tid siden havde jeg mange Planer; nu er jeg næsten spillet Fallit med dem alle. Kun ved jeg, at der skal arbejdes, hvis det skal lykkes, og lykkes maa det, om vor Menighed skal bestaa. Det er absolut meningsløst at tænke, at vi som Menighed kan bestaa, naar alle vore Børn forlader os.” Mon ikke Bibelordet „Naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig” (2. Kor. 12, 10.) passer her! Han er spillet Fallit, men er villig til at tage fat med fuld Kraft. Det er en Livssag. Komiteen, der arbejder med Lektierne for Søndagsskolen, forudsaa saadanne Situationer og regnede med dem i Udarbejdelsen af Lektierne. Vi kunde godt have fortalt Spørgeren paa Forhaand, at den nye Trojke, han anskaffede sin Søndagsskole, ikke vilde passe. Den var altfor stor. Derfor er den heller ikke klædelig i vore dansk luth. Menigheder. Den mangler det rette Snit. Det gør i øvrigt alle andre Systemer, hvor gode og praktiske de ellers er. De er ikke skaaren efter Biskop Balslevs Lærebog og Bibelhistorie. Disse Bøger maa vi have med i Overgangen. De maa ikke gaa under med det danske Sprog. De har staaet sin Prøve gennem Tiderne. Vi vil lide et aandeligt Tab, om vi slipper dem. Komiteen har forsøgt at raade Bod paa den Vaande, Spørgeren er i, ved de Bøger, der er udsendt og allerede er i Brug i mange Søndagsskoler, hvor de er blevet modtaget med Glæde.

Lad os se, hvordan de vilde passe in i den Søndagsskole, Spørgeren viser os i Brevet. Vi begynder med „Primary.” Klassen bestaar af 4 Børn i en Alder 5—6—7—8 Aar. To af disse kan antagelig ikke endnu læse. De andre to kan. De bruger Mrs. C. M. Christiansens „Bible Stories” i den Klasse. Det er en god Bog. Komiteen fandt ikke noget bedre at anbefale. Læs Forfatterindens Forord om Brugen af Bogen. Naar dette læses, vil Lektie No. 6 være paa Dagsordenen. Det er om Jesus i Templet. Et dejligt Billede i Bogen gør denne Scene levende for Børnene. Læreren sætter sig ned mellem de 4 Børn og lader et af de to Børn, der kan læse, fortælle hvad det kan af Historien. Saa fortæller Læreren Historien ganske simpelt og lige til. Forklarer Billedet og dernæst benyttes Spørgsmaalene, baade de i Bogen og andre, som bærer paa det, der er fortalt eller læst. Bliver det gjort paa en let og livlig Maade, vil selv de to Børn, som ikke kan læse, have hele denne dejlige Historie gemt i Hukommelsen. Kommende Søndag maa det frisknes op ved nogle faa Spørgsmaal. Der er jo som bekendt to Veje ind i Børnesjælen — Øjets og Ørets. Begge maa benyttes, saa skal nok noget hænges ved. Forskellen i Alder og Udviklingsstrin kan nok volde noget Besvær, men med en god Villie og megen Flid kan det paa denne Maade godt gaa og et godt Resultat kan opnaaes.

Saa er der den større Klasse, 10 a 12 Børn i en Alder fra 9—11 Aar. Det er en dejlig Flok og de burde kunne arbejde godt sammen. Dog, vi kender godt Forskellighederne og Besværlighederne. Spørgeren synes ikke at kende en Bog udgivet af Søndagsskolekomiteen som hedder: „The Sunday-School-Book for Intermediate Classes.” Der vil man ellers finde den Hjælp, der søges. Den Bog er bygget ligesom den Plan, der omtales i Brevet. Lad os antage, at de er 9 Børn i Klassen til nogenlunde Stadighed. De staa paa forskellige Udviklingsstrin. De tre af dem kan ikke magte det meget, andre tre er bedre, og de øvrige tre er dygtige. Der kan ikke dannes tre Klasser, thi der er ikke Børn nok, og der mangles Lærere. Lektieplanen i „The Sunday-School-Book” vil raade Bod paa dette. Tag nævnte Bog og slaa op til Lektie 6. Bibelhistoriestykket er det samme som i „Primary.” De 9 Børn antages at have lært den Lektie der. Nu kommer den igen. Den opfriskes, men er let at lære. Saa langt gaa det nemt. Men disse Børn skulde jo have noget mere. Her kommer Lærebogens Dele ind. Hovedtanken i den Lektie bærer paa det at være i vor himmelske Faders Gerning. Der siges saa til Klassen: „Naavn noget der hører med til at være i vor Faders Gerning.” Der vil blive givet forskellige Svar. For Eks. at gaa i Kirke, i Søndagsskole, læse Bibelen o. s. v. Ja, men der er mere endnu. Dersom vi vil være i Guds Gerning maa vi ogsaa bede. Saa er vi inde paa et Omraade, hvor de fleste Børn er noget kendt. Der er meget at tale om. Ogsaa om den bedste Bøn-Adferd. I denne Lektie tages kun Indledningen med Forklaring. Det øvrige kommer i andre Lektier. Selv de tre mindst begavede Børn i Klassen maa kunne magte saa meget af Lektien. Men nu er der andre tre, som kan tage lidt mere. De maa endelig ikke holdes tilbage. Saa er der i Lektien noget, som er mærket med Romertal III. Det er deres Part ekstra. Lad dem lære det udenad. Endelig er der tilbage de tre af Klassen som endnu kan magte mere. Lad dem saa faa det med, der er mærket med Romertal IV., altsaa hele Lektien. De tre første har nok i den Del af Lektien som ikke er mærket med noget Romertal, og de tre mellemste faar lidt mere og endelig de tre mest udviklede faar det hele. Paa den Maade er Lektien afpasset efter Barnets Evne. Der gjøres intet Brud i Lektien selv om III og IV udelades. Men nu i en større Søndagsskole, hvor der maaske er 30 Børn i samme Alder, hvordan da? Ganske simpelt saadan, at der dannes en Klasse, som lærer alt det, der ikke er mærket med Romertal. En anden Klasse det, der er mærket III, og endnu en

Klasse, som tager hele Lektien. Det bliver altsaa Klasse II, III og IV.

Naar Undervisningen i Klassen er forbi, og der tales til Børnene i Flok, kommer Gyldekysten til sin Ret. Det er altid Hovedtanken i Lektien og er den samme i begge Bøger. For nævnte Lektie 6 er det: „Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning.” Det er, hvad de mindste Børn hørte om i deres Klasse, og hvad der er blevet talt om til de større. Der er altsaa Tilknytningspunkter i alle Hjerter, det er ikke noget nyt der bringes ind, men det som alles Tanker har været samlet om i Klasserne. Der er saaledes en stor Sandhed, der slaas fast hver Søndag. Noget af det maa hænges ved. Det kan aldrig fejle. Store Billeder — „charts” — kan faaes til at hænges op i Skolen og forklares, naar der tales til Børnene i Flok. Disse Billeder er de samme, som findes i „Primary Book” i forstørret Form og i Farver. De ere gode og nyttige. Med en Smule Flid paa Lærers Side og en Smule Forstaaelse af Børnesindet, kan disse Billeder benyttes og føre til et godt Resultat.

Til Hjælp for dem, som maatte ønske det, er der paa „The Sunday-School-Book”'s sidste Blade anført en Form for Aabning og Afslutning af Søndagsskolen. Vi vidste, at der i al Fald for en Tid — vilde være saadanne Forstandere, som ikke er det engelske Sprog saa fuldt mægtige, som maaske vilde være glædede en saadan Haandskræknings. Det blev et længere Svar end jeg havde tænkt. Det er ikke let at fatte sig kort, naar der er store Ting paa Spil, og tilmeldt, naar det skal gøres i en Part. Om vor Ven, Spørgeren, kan finde den Hjælp i det, og en eller anden Søndagsskolearbejder med ham kan fatte nyt Mod til at tage fat paa det store, vigtige, men ogsaa ansvarsfulde, Arbejde i Søndagsskolen, saa var det jo ikke forgæves, og saa skal vor herlige Frelser, hvis Medarbejdere vi er, og som har sagt: „røgt mine Lam,” have hjertelig Tak.

Ederis for Søndagsskolens Sag hengivne,
M. Th. Jensen.

N. DAKOTA KREDS HEDNINGE MISSIONSFORENING

afholdt sit Aarsmøde i Trinitatis Menighed ved Kenmare den 6. Januar. Det aabnedes ved Højmesse og gudstjeneste, hvor Pastor A. Hofgaard prædikede over Lukas 2, 30—32: „Mine Øjne have set din Frelse, som du beredte for alle Folkelagernes Aasyn, et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel.”

Et Ord af den gamle Simeon, en profetisk Skikkelse i Guds Kirke. Han viser os, at den Jesus, som han taler om, er en Frelser for os, for Israel og for Hedningerne. Naar vi samles til Hedningemissionsmødet er det for at tale sammen om og tage Bestemmelse om, hvorledes vi kan være med til at fremme Arbejdet for Hedningernes Frelse.

1. Mine Øjne have set din Frelse. Ikke alle kan sige saaledes. Der er først den store Hedningeskare, som lever i Mørket og kender ikke Lyset. Saa er der Israel. De fleste af Israels Folk kender ikke Frelsen i Kristus. De skulde ogsaa frelises; thi naar Hedningernes Fyldes er gaaet ind, da skal Israel frelises. Ogsaa derfor maa vi drive Hedningemission. Og saa er der saa mange, som kalder sig Kristne, men som ikke har erfaret noget til Frelsen i Kristus. De fleste af det Folk, som vi arbejder iblandt. Alle disse kan ikke være med i Arbejdet for Hedningernes Frelse. De kan give lidt til Missionen, men de har ingen Forstaaelse af Sagen.

Men der er en Del, der kan sige som Simeon, og som kan glæde sig derover. Deres Tal er ikke stort i Forhold til de andres, men paa dem hviler det at opfylde Herrens Befaling om at bringe Lyset. det er Evangeliet, til Hedningerne. Mange synes, at vi har Hedninger nok her hjemme, men det er en Kendsgerning, at det Samfund eller den Menighed, som ikke er interesseret i Hedningemissionen, vokser ikke meget i aandeligt Liv. Det er ikke blot en Livsbetingelse for Hedningerne, at Evangeliet bringes ud til dem, men ogsaa for os selv.

2. Jesus er et Lys til at oplyse Hedningerne. Apostlene forstod ikke straks, at Jesus kom for ogsaa at frelse Hedningerne. Men Guds Aand gjorde det klart for dem. Paulus var en stor Hedningemissionar. Han talte først til sit eget Folk, men naar de ikke vilde tage imod Ordet vendte han sig til Hedningerne.

Der er Trang hos Hedningen for Lys. Det viser deres Afgudskyrelse; de bringer mange og store Ofre, men bliver i Mørket. Dersom vi har erfaret, at det er godt at bo, hvor det Lys skiner, Evangeliet Lys, saa vil vi gerne, at det sklude naa til dem i Mørket. Men det er et Arbejde, der koster meget. Og dog er der mere Frugt i Forhold til Bekostningen end i meget Arbejde her hjemme.

Paulus hørte et Raab fra Makedonien. Et lignende Raab lyder endnu. Baade fra de Arbejdere derude saavel som fra Folket selv. Døren til Arbejdsmarkedet staa aaben, men hvor længe? Hedningelandene lærer mest af, hvad Verden byder. Lad os høre Raabet. Arbejdere trænges der til og Midler for deres Ophold. Det er et Arbejde, der bringer Velsignelse til os. Det er det største Arbejde af alt. Tank at være med til at frelse en Syndner fra Fortabelsen. Se Jak. 5, 19.

— — —
Eftermiddagsmødet aabnedes med at synges No. 132 i Sangeren, hvorefter Pastor Knudsen ud fra Rom. 8, 22 talte om Hedningeverdens Suk og Længsel efter den levende Gud, hvilket Suk kan stilles derved, at Guds Menighed bringer Hedningeverdenen det glade Budskab om Naaden og Frelsen i Jesus Kristus. Derfor maa vi drive Hedningemission, og hvis vi undlader dette, da kommer vi ind i et Ulydigheds-Forhold til den levende Gud, der har befalet os at bringe Evangeliet ud i den ganske Verden. At Sukket efter Gud lever ude i Hedningeverdenen paavistes sluttelig gennem spredte Træk fra Hedningefolkets Liv i Afrika og Indien, specielt gennem enkelte Træk af deres Sagen, Lidelser og Ofre for at finde Fred for deres fredløse Sjæle. Derefter sang man No. 330 i Sangeren.

Formanden, Pastor E. R. Andersen, tog efter nogle indledende Bemærkninger Styrelsen af Forretningsmødet. Sekretærens Rapport fra sidste Aarsmøde oplæstes. 27 stemmeberettigede Medlemmer var til Stede. Pastor Andersen oplæste derefter nogle Hilsener fra Pastor G. B. Christiansen, P. C. K. Petersen, Wyoming og Missionær J. P. Nielsen i Japan, hvilke Hilsener blev modtaget med Tak, og det vedtoges at sende en skriftlig Hilsen til den sidste. Derefter oplæstes og godkendtes Kassereens Regnskab, der udviste en Indtægt af \$614.96.

Endelig foretoges der Valg af følgende Embedsmænd: Formand Pastor E. R. Andersen; Sekretær, Pastor J. Knudsen; Næstformand, L. C. Christensen; Kassere, Iver Spørensen; 5te Medlem, P. Steffens. Til Revisor valgtes Mr. P. Skeem og Mr. Henning Kamp.

Af Pengemidlerne uddeltes følgende \$300 til Japan-Missionen, \$150 til Santal-Missionen og \$150 til Indianer-Missionen. — Endvidere vedtoges det, at af resterende Kontingent for det nu afsluttede Aar maa benyttes intil 100 Dollars til Japan Missionen. Det overlades til Styrelsen at finde Plads til næste Aarsmøde.

Mødet hævdedes og Pastor Magnussen sluttede med Tak og Bøn; hvorefter Nr. 323 i Sangeren blev sunget. Matte saa Missionens Herre velsigne disse Gayer og lade dem gaa ud til vore Missionærer med Bud om, at der bag dem staa en lille Flok af Forbedere for deres Gernings Fremgang — samt atter fylde vore Hjerter med Offersind og Forbønns Aand og endelig drive nye Arbejdere ud paa Hedninge-Missionens store Marker, alt af sin store Naade.

J. Knudsen, Sekretær.
Rt. 1. Kenmare, 23. Jan. 1919.

ET BREV FRA JAPAN.

Det er nu lang Tid, siden vi fik dit Brev, og jeg maa da endelig se, at faa svaret paa det. Vi bor nu, som du maaske ved, i en By omtrent to Trediedele saa stor som MaOna og er de eneste Missionærer i Byen. Matsumoto er Præst her, og Miura (ham med Træbenet) er ovre paa den anden Side af Strædet, i Shimonoschi. Det tager et Kvarter at sejle derover. Matsumoto holder ogsaa Møde i Dairi nær ved Moji, og jeg er Spillemand. Jeg kan ikke prædike paa Japansk endnu. Det tager lang Tid at lære Sproget. Du ved, der er flere Tusinde Bogstaver eller Tegn. Jeg kan ikke en Gang læse ret meget i Avisen endnu. Der er en stor Mængde Børn her i Byen. Der kunde rigtignok begyndes et Børnehjem. Mrs. Nielsen tænker ogsaa paa at begynde et.

Matsumoto har omtrent 100 Børn i Søndagsskolen baade her og i Dairi, men jeg tror, vi kunde faa 1000, om vi kunde faa Plads til dem. De japanske Børn lider at gaa i Søndagsskole, og du skulde bare høre dem synges! I Aften skal jeg til Graduation i Aftenskolen, hvor jeg er Lærer i Engelsk. Der er en Del af Studenterne der, som kommer stadig til vore Møder, men de er ikke døgte endnu.

Naa, hvordan har du det i Brush? Bliver Tiden ikke lang somme Tider? Vi var nogle rigtige Tølpere paa Skolen i Blair, men det var alligevel en skøn Tid, ikke sandt? Du ved nok, Studenter og Narrestreger hører sammen. Hvordan har Søster Ragna det? Vi hører aldrig fra hende. Hils hende og sig, at hun skal skrive til sin Søster! Min Kone ser saa langt efter Postbudet, hver Gang han gaa forbi, men der er ingen, der skriver. Ja, nu maa jeg slutte, saa jeg kan blive færdig.

Saa en venlig Hilsen fra os alle fire.

Din hengivne,
D. G. M. Bach.

Jeg var meget glad for dette Brev, og jeg tænkte, at det ogsaa vilde glæde andre, at høre om Børnene i Japan. Særlig glædede det mig, at Mrs. Nielsen tænker paa at oprette et Børnehjem. Jeg fik Lov at lægge det frem for Herren, og var det ikke godt, om vi var enige om at bede Herren om at aabne vore Hjerter for denne store Sag, at de mange Tusinde Børn i Japan kunde faa et Hjem, hvor de kunde høre om den eneste sande Gud og den han udsendte, Jesus Kristus. Maatte vi bede om dette, hvor Gang vi beder i Jesu Navn, til vi faar det.

Særlig er der et Par Ting, jeg beder om i Jesu Navn, det er Visdommen ovenfra til at bære de Aandens Frugter frem i Livet, som omtales i Galaterbrevets 5. Kapitel og saa Guds fulde Rustning (Ef. 6, 13). Naar Herren af sin Naade skænker os Troen med alle de dejlige Frugter, saa er vi lykkelige.

Jeg har tænkt flere Gange at minde om de Bøger, som I købte af mig, særlig Retferdiggjørelsen og Helliggjørelsen og den Helligaands Gerning i Verden. Jeg har undret mig over, at jeg skulde faa de to Bøger trykt, som passer saa godt sammen, de er værd at overveje. Jeg har læst dem mange Gange, og de bliver skønnere for hver Gang. En af Søs-

ken har et Par Ting, jeg beder om i Jesu Navn, det er Visdommen ovenfra til at bære de Aandens Frugter frem i Livet, som omtales i Galaterbrevets 5. Kapitel og saa Guds fulde Rustning (Ef. 6, 13). Naar Herren af sin Naade skænker os Troen med alle de dejlige Frugter, saa er vi lykkelige.

Jeg har tænkt flere Gange at minde om de Bøger, som I købte af mig, særlig Retferdiggjørelsen og Helliggjørelsen og den Helligaands Gerning i Verden. Jeg har undret mig over, at jeg skulde faa de to Bøger trykt, som passer saa godt sammen, de er værd at overveje. Jeg har læst dem mange Gange, og de bliver skønnere for hver Gang. En af Søs-

ken har et Par Ting, jeg beder om i Jesu Navn, det er Visdommen ovenfra til at bære de Aandens Frugter frem i Livet, som omtales i Galaterbrevets 5. Kapitel og saa Guds fulde Rustning (Ef. 6, 13). Naar Herren af sin Naade skænker os Troen med alle de dejlige Frugter, saa er vi lykkelige.

Jeg har tænkt flere Gange at minde om de Bøger, som I købte af mig, særlig Retferdiggjørelsen og Helliggjørelsen og den Helligaands Gerning i Verden. Jeg har undret mig over, at jeg skulde faa de to Bøger trykt, som passer saa godt sammen, de er værd at overveje. Jeg har læst dem mange Gange, og de bliver skønnere for hver Gang. En af Søs-

ken har et Par Ting, jeg beder om i Jesu Navn, det er Visdommen ovenfra til at bære de Aandens Frugter frem i Livet, som omtales i Galaterbrevets 5. Kapitel og saa Guds fulde Rustning (Ef. 6, 13). Naar Herren af sin Naade skænker os Troen med alle de dejlige Frugter, saa er vi lykkelige.

Jeg har tænkt flere Gange at minde om de Bøger, som I købte af mig, særlig Retferdiggjørelsen og Helliggjørelsen og den Helligaands Gerning i Verden. Jeg har undret mig over, at jeg skulde faa de to Bøger trykt, som passer saa godt sammen, de er værd at overveje. Jeg har læst dem mange Gange, og de bliver skønnere for hver Gang. En af Søs-

ken har et Par Ting, jeg beder om i Jesu Navn, det er Visdommen ovenfra til at bære de Aandens Frugter frem i Livet, som omtales i Galaterbrevets 5. Kapitel og saa Guds fulde Rustning (Ef. 6, 13). Naar Herren af sin Naade skænker os Troen med alle de dejlige Frugter, saa er vi lykkelige.